

נ	ז
ח	ז
מ	ז
ז	ז
ז	ז
ז	ז

השבת

של רבי נחמן מברסלב

וזה בחינת (דברי הימים א: יב, לג): ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל, כי כמה וכמה עתים עוברים על כל אחד ואחד מישראל, כי יש כ"ח עתים, עתים לטובה עתים לרעה, ובהם כלולים כל העתים העוברים על כל אחד ואחד מיום הולדו עד יום מותו, אשר עליהם התחנן דוד: "בידך עתתי הצילני מיד אויבי ומרדפי". וזה עיקר שלמות הצדיק הגדול במעלה המלמד תורה ודעת לישראל, כמו יששכר שיוכל להאיר בכל אחד ואחד מישראל שיוכל להתחזק ולשאיר על עמדו בכל הזמנים והעתים העוברים עליו, בבחינת: ומבני יששכר יודעי בינה לעתים, שיודעים להכניס בישראל בינה וחכמה אמתית שידעו בכל עת ועת שעוברים עליהם - יהיה איך שיהיה - לבלי ליפול בדעתו חס ושלו, ולבלי להתרחק מה' יתברך לעולם... (לקוטי הלכות - הלכות פסח ט' - י"ב, י"ג):

(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן, כח-כט)

סיפור

שני אנשים שותפים שאכלו בקערה נגד אדמו"ר זצ"ל באכסניא, וכל אחד אכל מצד הקערה של חברו, ואחר שהלכו, אמר אדמו"ר שכן הדבר גם בנשותיהם, אחר כך ברבות העתים נתגלה הדבר. פעם אחת ביקש רבינו ז"ל ליתן לר' גרשון ז"ל עשירות ולא רצה, ואמר לו רבינו ז"ל: מפני מה? הלא עבור נר שוה פרוטה עלולה ללקות כל תפילת שמונה עשרה! ואחר כמה שנים נתקיים זאת מחמת עניות וכו', שפעם אחת לעת ערב היה חשך בביתו, ובקשו בני ביתו ממנו אגראשין לקנות נר ולא היה לו, ועל ידי זה נתבלבל לו השמונה עשרה, ונזכר אז שרבינו ז"ל כיוון לו מכמה שנים מקודם. ובעת שנתקיים זאת אחר כמה וכמה שנים נזכר הר' גרשון שמכון ממש כדברים האלה אמר לו אדמו"ר זצ"ל.

(מרי ישראל אודסר, זצ"ל)

שיחות

... ורבינו הקדוש כבש כל העולם, נַחַם נַחַם נַחַמְן מאומן, זה תורה של רבינו הקדוש, מי ידע מזה בעולם? שום צדיק לא גילה את זה, לא ידע מזה. לא רשום בשום גמרא מה זה נַחַם. רק רבינו הקדוש בעצמו גילה את זה, שהוא נַחַמְן, זה פירוש של נַחַם נַחַמְן נַחַמְן, תכלית השלמות! שום צדיק לא ידע מזה, מה זה נַחַמְן, עכשיו רבינו הקדוש מגלה לנו מה זה נַחַמְן - נַחַם נַחַמְן נַחַמְן מאומן, בזה תלוי כל התורה וכל האמונה וכל האמת וכל האורות! רבינו הקדוש הוא בעצמו גילה זה, עוד לא היה שום התגלות מזה בעולם, עכשיו הוא בעצמו גילה מי הוא זה - נַחַם נַחַמְן נַחַמְן, אתם יודעים מי אני? אני נַחַם נַחַמְן נַחַמְן מאומן... יש כבר 'לקוטי מוהר"ן', 'ספורי מעשיות', 'לקוטי הלכות', עכשיו הגיע זמן הגאולה, התחיל להתעורר קצת פרסום רבינו. משהוא שמע דבר כזה, פתק מן השמים: לא שמענו אם יש בעולם פתק כזה, 'עליך אמרתי'. נו, זה דבר חדש, ניגון חדש בעולם - נַחַם. כל בני-ישראל, כל ארץ ישראל שואלים "מה זה נַחַם?" הם לא יודעים מה זה, אבל ברוך השם אנחנו יודעים שרבינו הקדוש גילה את זה - שהוא זה נַחַם! כולם יתפלאו: "מה זה נַחַם?" כל החכמים, החילונים, החילונים כל העולם, לא יודעים מה שזה - נַחַם. ולאט לאט הם ידעו, הם ישאלו: "מה זה, אני רוצה לדעת מה זה נַחַם, איזה ניגון זה?" וכשהם ידעו ויתקרבו לרבינו, יהיה נעשה עולם חדש! יש חדש, כל העולם שואל: "מה זה נַחַם, עוד לא שמעו ניגון כזה". הלומדים, החסידים, הם מקשים: "מה זה, מה זה נַחַם?"

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ... (מח,ח)

... ששאל (יעקב): "מי אלה" — שאינם ראויים לברכה, כי ראה הרשעים גדולים שיצאו מהם (מבני יוסף). והשיב לו יוסף: בני הם, אשר נתן לי אלקים בזה. ואיתא בספרים שהשיב לו: שבוה בעצמו שאתה רואה יש שם גם כן ניצוצות קדושים, שבשביל זה ראויים לברכה, שזה היה עיקר הויכוח בין יעקב ליוסף, כי בעניין זה של אזמרה - ללמד זכות על הכל - יש בזה כמה בחינות בין הצדיקים, כי הוא עבודה גדולה, כמו שמצינו שאפילו גדולי הצדיקים לפעמים לא ידעו ללמד זכות כראוי, והקפיד ה' יתברך עליהם, כמו שמצינו בישיעה והושע וכו'. ועל כן גם יעקב אבינו קדם הסתלקותו, מחמת שראה גודל הרשעות של הרשעים שיצאו מאפרים ומנשה, על כן גם הוא תש כוחו, עד שלא ידע ללמד עליהם זכות ולברכם, על כן שאל: מי אלה — שאינם ראויים לברכה. עד שהשיב לו יוסף: בני הם, אשר נתן לי אלקים בזה. שהראה לו שגם בזה בעצמו נמצא זכות, שיגע ומצא נקודת טובות גם בהרשעים שיצאו מהם. ועל כן תכף נתרצה יעקב ואמר: קחם נא אלי ואברכם... (לקוטי הלכות - הלכות ערובי תחומין ו' - ט"ז):

לא יסור שבט מיהודה ... (מט,ז)

ועל זה התנבא יעקב אבינו כשברך את יהודה, שממנו יצא משיח: "לא יסור שבט מיהודה ומחקה מבין רגליו עד כי יבא שילה". מחקה — זה בחינת הדפוס, שהתנבא שלא יסור שבט מיהודה — זה בחינת שבט סופר, בחינת כתיבת הספרים הקדושים של התורה, ומחקה — זה בחינת הדפוס, שתתגלה חכמת הדפוס בעולם ולא תתבטל חקיקת והדפסת ספרי ישראל, עד כי יבא שילה — דא משה משיח, כי על ידי רבוי הספרים הקדושים, על ידי חכמת הדפוס לא תשתכח התורה עד שיבוא שילה — דא משה משיח. וזה "ולו יקחה עמים אסרי לגפן עירה וכו' כבס ביין וכו' חכלילי עיניים מייין" וכו', כי לעתיד כשיבוא משיח אז יכללו משה ודוד ביחד בתכלית האחדות, כי שילה דא משה, שהוא משיח. וכן דוד הוא משיח, כמו שכתוב: "משיח אלקי יעקב", כי נשמת משיח יהיה כלול משניהם: ממשה ודוד, ואז תהיה הגאולה שלמה שאין אחריה גלות, כי נזכה לזכר האזהרות של משה ולקיימם בשלמות על ידי בחינת דוד, כי שניהם - משה ודוד - יכללו ביחד. וזה בחינת "עד כי יבא שילה ולו יקחה עמים", שכל העמים, שהם השבעים אמות, יתהפכו אל הקדשה ויתאספו כולם אל משה משיח ... (לקוטי הלכות - הלכות יין נסך ג' - ו'):

יששכר חמור גרם רבץ בין המשפתים ... (מט,ט)

... וזה בחינת יששכר, בחינת 'יש שכר' שמודיע לכל באי עולם, אפילו להגרועים מאד, כי עדיין יש שכר בחינת (ירמיה לא, טו טז): כי יש שכר לפעלתך ויש תקוה לאחרייתך... וזה בחינת יששכר חמור גרם, שהצדיק, בחינת יששכר שמאיר בכל הדרי מטה בכל הנמוכים מאד לבל יתייאשו עצמן מן הרחמים בשום אפן עד אשר משיב כולם לה' יתברך אפילו אותן שהם בבחינת חמור, בחינת בהמה טמאה, בחינת זמהות וגשמיות החמור, כי הוא מאיר בהם האמת, עד שגם הם נעשין מרכבה אל הקדשה ונושאים עליהם על תורה. וזהו בחינת "חמור גרם" שפירש רש"י: חמור לסבול עליו על תורה. וזה בחינת יששכר חמור גרם רבץ בין המשפתים, שגם שם בין המשפתים והמצרים והגבולים שאורבים עליו ומתעים אותו מאד על ידי התגברות התאוות והמניעות, גם שם מתגבר להכניע ולבטל את עצמו לגבי התורה והצדיק ומכניע גופו וחמריו המגשם כחמור לישא עליו על תורה: ועל ידי התורה זוכה להפך הכל אל הקדשה.

ירושלים, מאה שערים וכל העולם ישאלו: "אנחנו רוצים לדעת מה זה נַחַך, יש לך ניגון כזה, ניגון פלא כזה, מה זה?"
זה ניגון עולמי - נַחַך נַחַך נַחַך מאומן, זה "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", הניגון הזה הוא בלי סוף. כל העולם משוררים את זה, כל העולם, אפילו גויים משוררים את זה. רואים שכל העולם מקבלים את הניגון הזה, אנשים באים ומספרים: "שמענו ניגון כזה, נַחַך", מתמלא כל צרפת וכל אנגליה בַּנַחַך. איטליה, סין, וכל המדינות, הם ישאלו: "מה זה נַחַך?" אין להם שום שאלה לשאל, רק על נַחַך: "מה זה נַחַך?"
זה הניגון, אתם יודעים מה זה ניגון נַחַך? זה ניגון שהוא מסגל לרפאות כל המחלות, הוא יכול לכל דבר!
כן, כן, נַחַך, להגיד בתמימות, בפשיטות, באמונה. נַחַך נַחַך נַחַך מאומן, זה קל מאד להגיד. הם רואים בעיניהם מחלה כזה שאין לה רפואה, סרטן, סרטן כזה.. ורבינו הקדוש אומר למחלה: "תלכי מכאן!" אז החולה נעשה חדש!

"מה זה, מה קרה, איפה הלכה המחלה?"

ואנחנו משוררים נַחַך...

אני ראיתי מה זה, ראיתי רבנים מפרסמים; וראיתי אחד, בן-אדם אחד - רבי ישראל קרדונר!

ראיתי מה זה העולם, ומה זה ברסלב. ראיתי את שניהם, זה וזה, וברוך השם שאני חי ואני רואה שרבינו הקדוש הוא כבש את כולם, את כל העולם. בדבור אחד שלו הוא כובש כל העולם, כל הטוב, הכל!
אנחנו, כמה שאנחנו יודעים מרבינו - ככה היצר הרע הולך ומתרחק ונעלם! רבינו הקדוש הורג אותו עם כל החיילים שלו.

אני זכיתי לראות בעיני ובלבבי, ומה שזכיתי לראות ולשמע פלאות כאלה, תפילה כזו, עבודת השם כזה, אמונה כזה, אמת כזה.. לא רואים, מיום בריאת העולם לא היה כזה. רק עכשיו מתחיל להתגלות - נַחַך! עכשיו אנחנו קרובים וסמוכים אל הגאֵלה, עד היום הגאֵלה היתה "משיח, משיח", היום הוא משתנה. עד היום היה הדבור: "משיח, משיח, משיח", והיום הוא נַחַך! (צוחק)...

נשיר ונרקד ונעשה בכח כל מיני שמחה, ולא מספיק על דבור אחד של רבינו. זהו כח כזה, זה חדש, משיח יהיה חדש. ורבינו הקדוש כבר הביא את משיח, רבינו הקדוש היה לו בן אחד שהיה משיח וקרא אותו בברית מילה, נתן לו את השם 'שלמה אפרים'. הוא היה משיח, משיח בן דוד ומשיח בן יוסף. מה זה שלמה? שלמה זה משיח בן דוד, ואפרים זה משיח בן יוסף. והבן נפטר...

אבל רבינו הקדוש יתקן הכל, הוא יתקן אותנו, את כל העולם, הו.. מה שיהיה, איזה עולם יהיה כשיבוא משיח. רבינו הקדוש כבר גילה הקץ, יש ספר אצלנו מרבינו הקדוש והשם שלו 'מגילת סתרים', בו גילה רבינו הקדוש באיזה שנה, באיזה חֵדש ובאיזה יום יבוא משיח, ואיך יהיה הביאה שלו ומה יהיה כשיבוא, הכל. זה סוד מכל העולם, זה סוד נורא מאד, סוד הגאֵלה. דבר שהיה בסוד, לא היה מפרסם, רק רבינו הקדוש גילה את זה בספר ושום אדם לא יודע, רק רבינו ורבי נתן!

רבינו הקדוש גילה הכל, ואם הוא גילה - אז זה הלכה כרבי נַחַך. אבל זה נעלם מאתנו, אנחנו לא יודעים. זה נכתב - גם-כן טוב, זה נכתב בראשי תיבות, כל סדר ביאת הגואל, רבינו הקדוש גילה ורבי נתן כתב את זה. יש אצל החברים של רבינו, התלמידים של רבינו, את הספר בקצור. על-כל-פנים אני יודע מזה שיש ספר ששמו 'מגילת סתרים'.

רבינו הקדוש ורבי נתן הם ידעו הכל, אבל אנחנו לא יודעים כלום, רק רבי נתן הוא שמע מרבינו הסוד הזה מתי יבוא משיח ואולי עוד אחד או שנים, לא יותר. אני לא יודע וגם התלמידים של רבי נתן גם-כן לא יודעים טיפה מן הים. זה אני יודע - בחדש ניסן יהיה הגאֵלה, הוא יבוא בחדש ניסן. הגמרא אומרת: "בניסן נגאלו, ובניסן נגאל", הגאֵלה שלנו היתה בניסן וגם עכשיו יהיה בניסן. אבל היום והשנה לא יודע. אבל כתוב בהפתק: "ועליך אמרתי מיין פייערל וועט טליען ביז משיח וועט קומען" (האש שלי תוקד עד ביאת המשיח). זה פלא כזה "ועליך אמרתי", בכל המכתבים של רבינו לא נכתב "עליך אמרתי". עוד לא היה בעולם מכתב כזה "ועליך אמרתי!" זה פלא נורא מאד... (ההמשך יבוא)

מכתב

(ספר אֵפֵי הַחַל - חלק ב - מכתב לד)

לבי יקירי, המתייחד ומתענג בהאורות הצחצחות החדשות העליונות במעלה שאין למעלה מהם המחיים ומרפאים את גופו ונפשו, וזכה לטהר עצמו מאבי אבות הטומאה של המינות ואמונות כזביות של השקרנים הרודפים אחר כבוד עצמן ולוחמים בעזות מצח להרחיק ולהפריד את ישראל מהצדיק הרועה האמתי שהוא עיקר מקור ושושן

חיותם, ועל-ידי זה גורמים כל הכפירות והצרות שבא על ישראל. אבל סוף סוף יגמר הצדיק את שלו מה שהתחיל לתקן העולם בשלמות, כמו שהבטיח ואמר: "גמרתי ואגמר, נצחתי ואנצח!"

ה' יתברך יודע תעלומות לבבי ויודע כמה וכמה אש אהבתך תוקד בלבי תמיד יומם ולילה, ואני חושב מחשבות ומתפלל ומתחנן על עיקר תכלית טובתך וישועתך בזה ובבא, ועיקר הישועה היא שה' יאיר בלבך אור האמת האמתי שאתה חפץ בו ומשתוקק לו כל-כך, ותזכה להבין היטב דברי תורתו, עד שתדלג על כל המניעות. ודע, כי אנחנו תמיד ביחד, כי הגופים רחוקים אבל הנפשות קרובים, כי אנחנו קשורים יחד ביחודא חדא בשורש נשמת הצדיק האמת, וזה כל תקוותנו ותקוות כל ישראל.

אי אפשר לבאר כל אשר בלבבי בעיני הקשר אשר בנינו, וכל זה כדי שתוכל להוציא לפעול תשוקתך החזקה להודיע ולפרסם בעולם את שם הצדיק האמת.

אתערותא והשתוקקות אל הטוב הטמון בעמקי לבך לשוב לה' יתברך ולהיות כרצונו, זה גרם לעורר בלבי תוקף אהבתי הנאמנה אליך, אהבה אמיתית כזאת שאין דוגמתה בעולם. כי באמת אינך זז מלבי וממחשבתי ותמיד בכל עת אני מתגעגע לישועתך והצלחתך האמתית, והעיקר להאיר בלבך אור הצדיק האמת שהוא עיקר ישועתנו ותקוותנו ותיקון נפשנו ותיקון כל העולם לדור דור.

אם אמנם אנו בדיוטא התחתונה בשפל המדרגה מאד וכו', אבל הרפואות שהקדים ה' יתברך בחסדו הם עולים על הכל, כי מעולם לא היו רפואות הנפש כאלה אפילו לחולים אנושים שבעתים הללו בעקבות משיחא, ודבר אלקינו יקום לעולם ובוודאי יגמר לטובה גם עמך ואל יעזבך ואל יטשך, כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם.

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - אכילה, יט-כב)

❖ עיקר האכילה הוא בשביל ברורים, כדי שיתברר המאכל ויהיה נעשה ממנו אמרי-שפר, שהם הברכות שמברכין עליו ומתפללין ולומדים ועובדים השם יתברך בכחות האכילה. וזה צריך כל אדם לכוון בשעת אכילתו, ואזי האכילה היא בבחינת קטרת וזוכה לשמחה, ונעשה מזה עטרה של חסד ורחמים למלך שלמה, שעל זה נאמר: "צאינה וראינה וגו' בעטרה וגו'", ועל-ידי-זה זוכה לפרנסה בנקל. ❖ כל אחד מישראל, אפילו צדיק גדול, צריך שיהיה לו איזה צער בכל יום; וכל מי שיש לו דעת יותר גדול, צערו גדול יותר ביותר, ועל-ידי אכילה בקדשה וביראת-שמים, על-ידי-זה ממתקין זה הצער שלא יתגבר, חס ושלום.

❖ על-ידי אכילה בקדשה וביראת-שמים, על-ידי-זה נעשה הפה בבחינת קומת האדם, וזוכה לבוא על-ידי-זה לבחינת שכניה מדברת מתוך גרונו; אבל מי שאין אכילתו בקדשה, אזי פיו שאוכל הוא בגדר בעל-חי, והרי הוא בהמה ממש, חס ושלום.

❖ עיקר היראה היא באה ונגשת אל האדם בשעת אכילה, על-כן צריך לזוהר מאד לאכל בקדשה ולהמשיך על עצמו היראה הבאה אליו אז, ועל-ידי-זה זוכה לכל הנזכר לעיל באות כ א.

❖ ... יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתהיה בעזרי ותושיעני ברחמך הרבים ובחסדיך העצומים, ותזכני לשבר תאוות אכילה לגמרי, שאזכה שתהיה אכילתי ושתייתי בקדשה ובטהרה גדולה בעתו ובזמנו, במידה ובמשקל ובמשורה, כרצונך הטוב באמת. ואזכה להמשיך עלי תמיד היראה הקדושה הנגשת ובאה אל האדם לעת האוכל דייקא, ואשב על השולחן בשעת סעודה באימה וביראה גדולה מפניך תמיד. ועל-ידי-זה תזכני בחסדיך העצומים להמתיק ולבטל כל מיני צער ויסורים וכל הדינים שבעולם, מעלי ומעל כל בני ביתי ומעל כל בני ישראל עמך. כי אתה ידעת את כל עמלנו ולחצנו, את כל מיני צער ויסורין העוברים עלינו על כל אחד ואחד בכל יום ויום, ובעצם שפלות דעתנו, קשה לנו לסבול הצער והיסורין של כל יום ויום. רחם עלינו למען שמך וזכנו להתעורר מעתה להמשיך עלינו קדשתך העליונה, ונזכה כלנו להמשיך עלינו יראת שמים באמת, ותהיה יראתך על פנינו לבלתי נחטא. ובפרט בשעת אכילה תזכנו ותושיענו לאכול בקדשה ובטהרה גדולה עד שנזכה להמשיך עלינו תמיד בשעת האכילה את היראה הקדושה הנגשת ובאה אל האדם אז, ועל-ידי-זה נזכה לבטל ולהמתיק כל מיני צער ויסורין וכל הדינים שבעולם, מעלינו ומעל כל עמך בית-ישראל. ועל-ידי-זה תזכנו לעלות מבחינת מדרגת חי למדרגת אדם דקדשה באמת, שהוא גדר מדבר, ונזכה לדבור דקדשה תמיד. ותזכנו לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא עד שנזכה לעלות ולהכלל בבחינת אדם העליון, שנזכה לבחינת שכניה מדברת מתוך גרונו (לקוטי תפילות ב, תפילה לח).

SHABAT.BRESLEV@gmail.com